

א. מתחת ל"חולבו" הגדול להטה אדמת החצר. לכל הרוחות — סככות הפח הרחבות, הרפתים, ערימות-השקים המבוצרות, דהג העגלות. דורן חבט בעדו את דלת המכונית והפסיע — מסורבל ושחור — על פני החצר.

— דורן, הי, דורן, דורן! דורן!
— אם באמת הוא נצרך לי, לא יחלש לרוץ קצת" — המהם דורן לתוך חוזה ולא החזיר פניו. מעבר למחסן-הקירור בצד הדש-אים, ומעל לאילנות שבהם הבהב לובנו של חדר האוכל, דורן הרכין עצמו אצל מחסן הקירור וגמע. אותו סמבל, שנודעק אחריו זה עתה, הרי ביקוהו כאן.

— מה זה לך? אין לך אוניזים דורן בחגו לאט, מקצה-גולגלתו עד ריפוט מכנסיו, ושתק. — שמע! ליד המגרס מונחת תיבתי ביצים. מסרו מהלול, שתוביל אותה לתל אביב. — שתוביל לתל אביב? הא-הא... והיא רחוקה מן המכונה?

— כחמשים מטר, לא יותר. — מספיק, מספיק! תגיד ללול שלך, שלא אסחוב אותה אפילו סבי-סימטר אחד. בטר אקטר לא ימ' שכוני, אני מכיר אותם! ותעודתי משלוח? שישברו להם את הראש — הרדעקים האלה. תגיד להם זאת בשמי.

— אוף, אוף!
— אוף-אוף! הנה אוף-אוף שמה — שמעתי כך תאמר להם. דורן נפנה ונסתחב לחדר-האוכל. מחוגי-השעון נחו בעצלות על זרועו — עשרים לעשר! ככה, בחמש שכב לישון אחרי-לילה של נסיעה. בתשע עוררוהו: שויביל את הפרי, לא נח. לא אכל. המכונה מטורפת מרוב ענר דה. לך והמשיך לחיות ככה! בלילות נוסע, בימים נוסע, — ישן על השד יודע מה, אוכל את כל הזיפת שבעור לט, משחית עצביו במאנצ'רים, ברא-פרטים, בגאראג'ים, — ואחר-כך יורקים לך לתוך העיניים!

— התנהגים ה-נהגים!
דורן טפס במדרגות הרחבות והרף את הדלתיים של חדר-האוכל. כמובן! הספסלים הפוכים, הרצפה מרובצת במים, המטבח מזומם והומה בירכ"תיים. השעון הגדול רחוש רמשים על חלקת הקיר הלבן — רבע לעשר. מאוחר, הי חביבי, מאוחר! החלונות הגבוהים צוננים, עטוי-ויולאות. אח, לעזאזל! עכשיו צריכים לתת לו מארוחת-צהריים, משהו מתפוחי-האד-מה של הדיאטה. האין הוא ראוי לכך? רבקה קיבלה את פניו: "מוכר-חיים לאתר כל-כך?"

דורן שהק' בגדוד ראש-של-כלום. במאס כבר להסביר שוב ושוב: "לא ישנתי", "אני עייף", "לא אכלתי", "הביני אני נהג, ה'ביני'!" שתק ונכנס למטבח. בתוך ה'גית'ים ליקט שתי עגבניות, ביצה קרה, לחם, מאר-

גארינה, תה, ספל חלב. פינה קטע של שולחן ולעם בדומיה. חנה נגשה אליו. סיגר מזהם, רטוב, חולצה מקומטת, צוואר מרופט. היא הרכינה עצמה אליו: — ארנה נוסע לתל-אביב? ליד חוטמה, סמוך לשפתה העליונה, בצבצה ברעה קטנה, אדמדמה, — כן, לתל אביב.

— הספקת לישון?
— קצת. מה שלום רמי?
— ככה. שמרנה ושגל הבוקר. — שמרנה ושלוש? — וחנה הלכה. דורן משך את תיק עורו העבה והגדוש. פשפש בניירות וברק את רשימת המשקים: חמשה. שמע — עשר שעות, לפחות. יה, חביבי, לפני עשר, אחת-עשרה לא תהיה בתל-אביב!

תיבות מוארכות, לבנבנות, צהובות, חומות, תיבות ענבים: משק גניגרי, ענבים, מוסקאט האמבורגי, האשכנזי לות החוסים זה לתוך זה, עשרים קילו תיבה, עשרים קילו תיבה. תיבות זיפים — משק שריד, שני פים. קלסי, קלסי, סנטה רוזה ממח' סני הקירור. קלסי לאסום וקלסי לשוק.

— כמה יש לכם? מאה תיבות? מרתי לך, מרתי לך. אני לוקח ששה טון. ש-יה טון!
בסוכות האריזה עובדות בתורות. מטפחות אדומות על השער, מכנסיים, חולצות קצרות-מרפחות — רצועת-גב לבנה נחשפת עם כל תנועה. עגלות מובילות פרי.

— סגור מהר את התפוחים בשבילו. כן, התפוחים להבשלה. רשום — כפר יהושע.

מגישות לו פרי בשעה שטוענים לו את התיבות: "אכול, טעם מהו". קלסי מצהיב-מוריד. נעץ שיניים — בשר רך ורכן. יותר עמוק! העיניים נעצמות להרף-בזק. תפוחים קשים, מתוקים, אציליים מאד, מוסקאט האמבורגי באשכולות מוצקים, שחר רים, קרירים, השקיפות הבדולחית, החמצמצת של התמר הברותי.

— אתה לא מ...?
— כן אני מ...?
צחוק שניים לבנות. — טע הלאה!

התחנה האחרונה היתה משמר-הע"מק. ה"חולבו" גנח ונחל מתחת למ' אות תיבותיו הסדורות אל-על בשתי וערב של חבלים. היה ערב. טיעות של ילדים התגלגלו בחצר עירומים, כחוליי-מכנסיים ויחפים. נשים ונערות טיילו בחצר ורבעו רביצה פרקנית על גבי הדשא. הן היו לבושות חולצות שקופות שגופיות הלבנו בע' דן. מכנסיים כחולים, סנדלים וגרביים לבנים. הן עשנו "לטיף". הן השקיעו בעד העשן לתוך עיפותן השלוה, כולן כן? רק אחת? אף לא אחת? דורן — תן עין!

אך השעה היתה מאוחרת, זדורן קרב למלאכה. את התיבות טענו בשרשרת. הוא עמד בראשה, חטף את

ה ע י נ י מ

ספור / מאת משה שמיר

תרו במשיכה אחת, כשעובדים בקבלנות, אין בטל-נות, הא?"

דורן "הסל" את ניירותיו במשרד. לאן ילך לישון? בית מלון? שטרות! — כן, חביבי, ברבע שעה — ששה טון. תאמין, או לא תאמין. — אח, אבל זה כבר יותר מדי, שמע, הי, אל תורק כך את התיבות. לא לבנים הם, ולא סמרטוטים. יוקו! יוקו! לא אין לכם להמשיך. הפסיד קו. מה זה, השתגעו?

— ומה יש! תישבר תיבה — מע' ייש! הניירות כבר אצליך. חתימה יש, כסף תקבל. — טמבל בו חושם אפשר למסור פרי כוח לשוק? הביטו, נו, הביטו, זהו פריז! זוהי תיבה? מי יקנה דבר כזה?!

הבורגנים, יה חביבי, העשירים והשיכונים, לי בין כה וכה, לא יהיו ענבים ולא שופים, ולא תפוחים. והם, יחריבותם, שיתקע בגרונו, מה איכפת לך טמבו, יהודים טמבו! — ארנה שעה נפזרו עצמותיה של תיבה אל הכביש. הסיעה זנקה אליה. כששבה הדממה לא נותרו אלא כמה כפיסי עץ פזורים בלבד. האשכולות נעלמו: מתחת לחולצות, בכובעים, בסלים. גלגלות-אשכול ערופות נמחו צו פה ושם.

מישהו נגע בכתפו של דורן. — אתה הנהג?

דורן החזיר פניו. יהודי בעל זקן עבות וקצר, יהודי בעל זקן ארום. פנים גסיות, גדולות. קומה גמוכה, מסורבלת, מתנודדת מרגל לרגל. — אני? — יש לי עבודה בשבילך. מחר בבוקר. שלושה טון זכוכית להוביל לתערוכה בצפון. תמש לירות. אתן אפילו יותר! אתן יותר!

החשבון התפתל בדמרו ועלה למרחו. רעיון לא רע... מה? מה?!! הצטמר-מר דורן, אך שכך מיד. — בעשר לירות אני מוביל, — מה זה? — שלום!

— טוב, מילא, עשר. מחר. כאן. בשמונה. אביא סבלים. תן תקיעת כף!
דורן הביט בו רגע: אחר כך פנה הלך בלא דיבור, "יאממה, זהו יהודי!" — ובאופן פשוט ביותר, חביבי, — סח דורן פנימה ללא חיוך על שפ' חיו — אתה הולך בגולגולת צוננת הלך וטבל, הלך והעמק — — "טהיטה-רהטה-פריבה-הי" לבוח בבית קפה, — נו, כן — ועוד איך!
עשן הסיגריות, הזיעה, ריח הברירה, הבהוב הפרצופים בערבוביה, — אני רוצה קודם כל לאכול

היטבי, לאכול חרבה, שמעתו — ודורן תקע עצמו בקוררות לתוך כסא שבפנת המרזח.

הראדיו מילל, דש בתוך העשן, הרוקים מקורזליה-האחוריים הודפים כסאות, שולחנות, מנפצים בקבוקים אל הזוויות. האוכל הרבא. מרובה, מרושן, מפול-פל. אף לא סימן לירק. — בירה!

לכירה — עובדת מיוחדת. אותה שעה מרטיט הראדיו את האולם: כרמן מירנדה — The favo- unite Swing והשולחנות פוצחים ברינה, נקישים בלשונם, מתזים באצבע-תימה:

טהיטה-להיטה-טהיטה טהיטה-להיטה טהיטה — ד'ארג'נטיינה. טהיטה — ד'ארג'נטיינה. נערת-הכירה צוחקת ופונה אל דר-רן. עיניה בוחות ושטות על פרצופו, על בגדיו, צחוקת בשבר. — שמע, אתה לא מ...? — כן, אני מ... — גיחת-חיוך על התנצלות. — סניך מוכרים לי. ברור, הוא זוכר! אותה שחרחרות — נו, תאר לך! — פשרט מאד, היית אצלנו ננוער העולה, שמך לא לאהז? — מרים.

— זהו! הו! את היית של אהרון? — ומה את ערשה פה? הרי עבדת בירוי שלים, שמעתי.

נערת-הכירה נסערה. תיקנה את סינורה הפעוט ומשכה בחולצתה. ביקשה לומר משהו... — הללו מרי, הללו מרי! — שבי, צפצפי עליהם! — דורן אחז בקברת-זרועה הרכה. היא הלצה ואותה בחשאי:

— אסור לי לשבת עם האורחים. גם אתן לא. אח, זה מקום נורא. אז מה שלומך? מה שלומכם שם? — הניחי לזה, בואי, נצא! — ודורן סקר את החמוס, את בצעי-הלחם אשר לפניו. נצאו ואם...

נערת-הכירה סקרה אותה, כאילו בקשה על פניו מקום לסטירת-לחי. מתאום ישבה. — בוא! — ככה? — ככה. אף אחד לא יראה אותנו. הם שטו בעשן ויצאו. הלילה היה קר. בפינה קרץ אור אחרי של טאכטי. — אני אוביל אותנו, טוב? מה שמך אינני זוכרתו טא-ק-סי? אלנבי למטה. סע לאטו אלנבי למטה. ואר' בע שעות עם מרים. עם מרי, עם נערת-הכירה. — ספר, ספר, ספר לי עוד, ועוד.

— ומה אתן?
— אחי עזוב, אינני כלום. זונה, לא, סליחה, זה לא מוסרי. מגישת, מלצרית בקפה.

הם נעו מקפה לקפה. שתו ב"פיקא" דילי", ב"טחנה האדומה", ב"סמדר". רבצו על ספסל בפישוט רגלים, ומולם הים המנצנץ ובוהש תחומות. — אני מדברת אנגלית, גרמנית, עברית, מקשקשת פולנית, מגעגעת יוונית, מגרירת צרפתית. Darling מספיק בשביל כל הצבעים והגזעים. זה הכי-יזול — מחלקה שלישיה. מח' לקה שניה — J love jou לפעמים — נשיקה. מחלקה ראשונה — הכל. דורן צחק מתוך יינו.

— כל הון שבעולם הייתי בוחר. שיעמוד כאן כל הקבוץ. בשורה. ויראו — אותי — את דורן — יושב עם כזו — בתל-אביב. — אבל אבחנו ידידים ישנים... — כן, ודאאאא!

הם טלטלו עצמם לתוך רחובות העיר פנימה. מרי, מרים. נערת-הכירה משכתו. — בוא, עלה אלי — בקולה רעדה אמת, אך גרגור של צחוק חנק את-תה: — קצת שינוי, קבוצניק.

היא הטילה זרועותיה סביב צווארו ונצמדה אליו. הצניחה ראשה לאחור. דורן חפץ את שערך באגרופו. עיניה היו עצומות ופיה נשם בכבדות. באור הכחלחל היו פניה פני מת. כאב-פרא כורץ את גבותיה, הוא לפתה נושק לה. באותה אבחנה של רגע ראה את צוארה המזוהם, את חולצתה הקמו-טה. היא היתה מסריחה עד לגועל. דורן השליך אותה מאצלו וברת. געלי-עבודתו הלמו ברחובות של טרם-שחר.

הוא התעורר בתוך המכונית. יום חדש. שעונו עמד. אך ברור, שהשעה היא, "ככה", בין שש לשבע. הפרי אשר הוביל בלילה מתחיל מעתה לר-רס לתוך עורקי העיר. — כמה נשאר? שמונה לירות עלו הלילה באש. שמונה לירות... ומה עמו?

דורן עיף, עיף מלחשוב הלאה. קרא אליו מוכר עתונים יחף ודלדל. נתן לו שילינג. הנער היה מצומק, שחרו התלבט על מצחו. רג' ליו רזות, קרושות. אבל עפעפיו... מה זה אתו? הוא עיר?

הם רעדו, רטטו על עיניו. הוא היה עיור, כמעט עיור. בהביטו אל המס' בע קירב את פיסת ידו אל עיניו, תחבה ממש לתוך עיניו. עפעפיו פר-פרו. רק לאחר שהות-מה ראה. רק כשעפעפיו הורמו — אור! חשך... דורן הביט בו וחש את לבו בנץ רזנו.

הלחם, את רצפת אבא. — הן גם את — "דבר". שוב נתן לו דורן שילינג. כבר היה לו כסף קטן. אך הוא נתן-שי-לינג. לו נולדתי כזה... לקום בוקר אחד כזה... למה לך האור — יאמאני — למה לך האור!
והעיר פרט. ועפעפיו פרפרו מעל לעיניו המושפלות, וראשו הכבד בחזה הורם אליו ועיניו מודבקות. עיניו — דורן? — שתי כנפרי-צפור? גססו עליהן. אמא, איך הוא חיל? — ותן לי גם את "הארץ" ואת "הבוקר" וקח עשרה גרוש. והנער לקח, ודורן בכה. חי אלו-היפו בכה... הנער התלבט בין פרוטותיו. חפץ בעצבנות בתוך כיסו, נשא את עיניו כיו הקדושות, מפורפרות-העפעפים וחזר וכבשן. ודורן בכה. ובטרם עברה השעה השביעית והבוקר עודו לענן ורטוב — הרק ה"חולבי" באכזריות ונסע ריקם הביר-תה — לעזאזל! "קצפרטו" עם היהודי האדמוני ההוא יחד עם הזכוכית שלו ויחד עם הסבלים.

יחד עם עשר הלירות הארויות. הוא התעורר בתוך המכונית. יום חדש. שעונו עמד. אך ברור, שהשעה היא, "ככה", בין שש לשבע. הפרי אשר הוביל בלילה מתחיל מעתה לר-רס לתוך עורקי העיר. — כמה נשאר? שמונה לירות עלו הלילה באש. שמונה לירות... ומה עמו?